

Zimmer-fellowship i Perth Australien 060701-071231

Jag fick möjlighet att jobba i Perth, Australien. Zimmer har 6 månaders artroplastik fellowship, som tilldelades mig 060701-071231. Fellows jobbar med Bo Nivbrant, som flyttade från Umeå 2000 och har sedan dess jobbat som professor på Sir Charles Gairdner Hospital (SCGH) och University of Western Australia.

Fellowship var delat mellan forskning och kliniskt arbete. Nivbrant driver RSA-forskning i Perth. Viktigaste delen av min fellowship var tänkt att köra single plain RSA undersökningar i en stor knäartroplastikstudie. Tyvärr var denna studie gravt försenad p g a att prövningen hos lokala etiska kommittén hade tagit mycket lång tid. I stället att börja operera patienterna i studien i april, opererades första patienten i slutet av november. Jag fick i stället ägna tid åt andra studier. Jag fick avsluta RSA studien om jämförelse mellan horisontell och komplett cementering av tibia-komponenten i totalknäproteser. Jag deltog även i analysen av singleplain RSA, där patellofemoral-ledens kinematik i totalknäproteser undersöktes. Det fanns fortfarande bristfälligheter i dataprogrammet. Hoppas att utvecklingen av programmet lyckas i framtiden för i denna teknik är RSA-kulorna synligare än i RSA med filmväxlareteknik.

Det finns rätt stor skillnad mellan forskningen i Perth och Göteborg. För att det inte finns någon studiesekreterare eller annan koordinator, får en ortoped att ägna tid att ringa patienterna och kalla dem till kontroller och även att kontrollera att uppföljningen sker. Inte riktigt rätta uppgifter till den här kollegan, som själv har disputerat sedan många år tillbaka.

Det att de flesta ortopederna inte är intresserade av forskningen, påverkar förstås forskningen. Det är svårt att ordna adekvat uppföljning (jämfört med svenska studierna). Det är inte så prestigefyllt att forska i Australien (åtminstone inte i Perth). Om man inte forskar hinner man jobba mindre på privata kliniker och då tjänar man inte lika mycket pengar.

På ortopedkliniken SCGH jobbar en registrant (motsvarar ST-läkare) med ett par consultants (specialistläkare). Det betyder att under placeringen har registrant samma lärare och då är det lättare att planera bättre utbildning och även följa upp registrants utveckling. Registrant slipper jobba på akutintaget och de slipper också pappersarbete på avdelningar för det tar interns och residents (AT-läkare) hand om. Consultants slipper också förstås sådant arbete. Således är viss hierarki bra!

Fellows hade en omdiskuterad roll på SCGH. Vi var fyra fellows på kliniken (jämfört med 4 registranter) och det fanns inte tillräckligt med sysselsättning för alla. Registranter var missnöjda för att fellows opererade vilket orsakade att deras egna operationstillfällen blev färre men dock mycket flera än i Sverige! Alla fellowships var inte heller väl planerade. Ett annat företag skickade en fellow till att jobba med Nivbrant (utan att diskutera med honom), vilket orsakade att jag fick vara med på operation mindre än som var planerat. Och den andra fellow hade alldeles för lite att göra.

Jag var beredd att skulle inte få operera speciellt mycket själv. Jag var positivt överraskad att det blev ändå lite operationer. Mängden var inte stor men det var bra att få hålla kniven själv. Det blev två eftermiddagar i veckan och varannan vecka även en hel dag på operation. Min fellowship var artroplastik-fellowship. Det blev primära och revision knä och höftartroplastiker. Jag assisterade också Nivbrant samt hans fellow.

På SCHG använder man MIS-teknik i höftartroplastiker, antingen posterior eller anterolateral approach, vilka båda två verkade vara vettiga och inte lika äventyrliga som t ex 2-incisionsteknik. På SCHG finns inte lika strikta regler vilka proteser får

man använda som i Sverige. Man har större möjlighet att välja mellan proteserna. Trots detta de verkade att val av proteser ändå var rätt enhetlig. Tydlig är marknaden vildare på privata sektorn.

En dag i veckan hade jag mottagning. Jämfört med mottagningen hemma var den rent nöje: tid att prata med patienterna och mycket artiga patienter. Journalerna var dock urdåliga. Dokumentationen var bristfällig, de flesta remisserna handskrivna (=oläsbara). Jag saknade verkligen svenska journalföringen! På SCGH var det ibland omöjligt att veta varför patienten hade tid på mottagning.

I Australien jobbar specialistläkarna även privat och därför syntes de inte så ofta på kliniken. Det orsakar att kontakten med andra kollegorna är sällsynt och gemensam klinikkänsla fattas. I Sverige har jag vant mig vid mer konstruktiv diskussion. På SCGH hade man en gång i veckan klinikmöte där man presenterade och diskuterade fall. Jag upplevde diskussioner dock något vattniga.

Imponerad blev jag av ST-läkarnas teorikunskaper. ST-läkarnas pressades hårt under mötena. Klassificering av frakturerna var nog överskattad men det är säkert bra att kräva bra teoretiska kunskaper.

Tiden i Australien var mycket bra time out från ordinarie jobbet. Trots att det inte var lätt jobba igen som lärling efter flera år som specialist, var det trevligt att helt enkelt ha mer fritid (inga jourer, alla helger lediga), slippa pappersarbete och har mindre ansvar på jobbet.

Vi hade möjlighet att resa mycket i Australien och inte bara i Western Australien utan gjorde även semesterresa i Queensland, och besökte även Sydney och Adelaide.

Byråkratin kräver tålmod och tid. Det tog närmare 6 månader att fixa arbetstillstånd och visum. Tur var att sekreteraren i Perth hjälpte mycket med det praktiska och som "occupational trainee" tar det kortare tid att få arbetstillstånd än om man jobbar "riktigt". Till slut jag fick visumet tidigare än några andra (redan 3 veckor före avresan). Det är bra att börja så tidigt som möjligt med byråkratin för att det finns alltid någon instans i Australien som glömmer skicka vidare dina dokument.

Även annat fixandet (boende, bil, telefon, el, gas etc.) tar krafter i början. Min sambo och jag tyckte att de första par veckorna var rätt jobbiga och det tog lite tid innan vi kunde riktigt börja njuta av det nya livet i Australien.

Australiensare är väldigt trevliga, vänliga och hjälpsamma människor, vilket gör att det är lätt att trivas. Helt främmande människor hälsar när man promenerar eller joggar ute. Och alla hälsar och tackar busschaufförer. Australiensare är också otroligt duktiga att komma ihåg namn. Och inte bara komma ihåg utan även att uttala rätt, sannolikt för att det finns människor med utländska namn från alla håll i världen.

De sex månaderna i Australien gick fort och var mycket givande. Jag rekommenderar starkt att ta time out från ordinarie arbetet, åka i väg och se annat arbetsklimat och speciellt uppleva livet utanför arbetet i ett nytt land. I Australien är det lätt att trivas. Vi saknar tillbaka dit!

Tuuli Saari
Specialistläkare
Ortopeden
Sahlgrenska universitetssjukhuset / Mölndals sjukhus